

V dvanajsto leto!

Preljubi prijatelji, drage prijateljice!

Nihče me ni klical ali vabil, naj govorim do Vas svojo preprosto besedo. Oglašam se sam, ker se mi zdi to potrebno, da čujete tudi glas tistega, ki mu napravlja Zvonček presrečno veselje.

Posrečilo se mi je, da sem pokukal v miznico Zvončkovega urednika. Joj, koliko lepih stvari sem videl tamkaj! Vse so pa pripravljene, da nam napolnijo letošnji Zvonček. Povesti sem videl tamkaj, krajše in daljše, potem pravljice, basni, gledališke igre, več poučnih spisov itd. Pa vsega Vam nečem povedati, potem bi ne bilo Vašega presenečenja. Da, in pa obilico lepih slik sem videl, pa tudi uganke, rebuse, uglasbene pesmi je izvohal moj radovedni nos. Gospod Doropoljski pa ima cel kup pisem, ki jim pridno piše odgovore. Samo to ga malo jezi, ker ne more vseh priobčiti naenkrat, kakor bi rad sam, pa tudi mi bi to rajši videli! Ampak Zvonček ima premalo prostora.

In sedaj se obračam do Vas, preljubi moji prijatelji in drage prijateljice! Mi vsi vemo, koliko izda naša beseda pri naših dobrih starših. Treba je prositi in moledovati kar naprej. Če se takoj danes ne omehča srce, pa se jutri, in oče ali mamica, seže v žep pa odšteje 5 kron — in glejte, Zvonček je naš!

Zato pa le prosimo, da se nas kar več zbere okrog preljubega Zvončka. Mi bomo s svojo naročnino plačevali stroške, on pa bo vedno v lepi obleki in z bogato vsebino obilo vračal naše izdatke. Prav resno Vam kličem: Na delo za naš list!

Mislim, da Vam nisem pozabil ničesar povedati. Samo to naj še povem, da si bom natančno ogledal tiste, ki stopijo v naš krog: mi vsi skupaj se hočemo združiti v ponosno četo zavednih mladih Slovencev in Slovenk!

Bratsko Vas pozdravlja Vaš

Vladimir Vlašek,

zvest koticar.

